

Kapuvári Katalin

Emlékezés

Álmomban ősi földünkön jártunk,
nagyapám árnya meg én.
Régesrég itt búzát kaszáltunk,
amikor még élt szegény.

Apró kislány voltam akkor,
de vele türtem esőt, szelet,
S délidőben az itatáskor
nagyapám fel, a lóra ültetett.

A gyepün csipke virágzik,
minden a régi tán.
Látom, hajdan volt öreg kutyánk,
hogy bukdácsol egy fürge nyúl után.

Földünk makacs volt, sötét, konok,
s mint sorsunk oly sovány.
Egyre szomjazott a száraz homok,
akárcsak a nagyapám.

S amint elszálltak az évek,
-tűnő álommadarak-
Másé lett a föld, a ház, a fészek,
már csak az emléke maradt.

Így van, ha minden rosszra fordul,
ebek harmincadjára jut!
Kis táskámtól a diplomáig
hosszú-hosszú volt az út.

Újra szántunk. Álmomban
dőlnék friss barázdanyomok.
Erről nem beszéltek szép eszemnek
híres professzorok!

Fordulókor újra látom, nagyapám
mint nógatja kis lovát,
Én meg vetek bele puha magháton
aranyló gondolatcsodát.

Mint árnyék kísért a múltam
-harang szól a falu felől-
Ott állok, ahonnan elindultam,
bezárult a kör.

S a gyepün csipke virágzik,
jön a tavasz a tél után!
És biztos, hogy minden jóra fordul,
mert nekem is van már unokám.

Színek és fények

Vannak régi időkből érkező fények,
Mik színekre bontanak megélt emlékeket.
A jövőt kutatnám de csak a múlt az, mit értek,
S az emlékfények villódzó táncokat lejtenek.

Színes erdő, hová csak én tudok behatolni,
Nagy álmok, remények!-régelmúlt titkokat hallgatok,
Testetlen emlékek hamvaskék délibábjai-
Melynek elszabadulva lebegnek, mint az angyalok.

Egy születésnap! Talán a nyolcadik!
A régi házban, melyre oly vágyódva gondolok.
S oly szép és hamvas vagyok mint gyémántgyűrű,
Melynek gyöngyházfénye és rózsás foglalata is én vagyok.

Egy nyári délután, szép hegyem aljában,
Hol szamócaszagú a rét és édes a vadsóska!
Üvegzőld a fű, búzakalász a hajam színe,
Fürge lábam surran a vadkacsa fészek-
Nefritzőld és óarany-nádrakásai felé.

Majd a nyár opálos folyóvizén ringatózom,
Fehér hab ringat, csábos csodákról énekel,
Esténként ezüst hálót vetek ki a csillagokra,
Miket időközön átnyúlva, aranytócsában érek el.

A téli korcsolyázás! A rengeteg acélkék víz
Mely felett lábam aprócska piheként tovasiklott!
S látom a mélységeket, hol a kagylós jég alatt
Aranyzöld sellólány keresi a kijáratot.

A komisz szerelem, mely már ekkor megtalál!
Piros májuszát állít kapunkba a titkos imádó.
Névbetűit bíbor szinnel az ágba karcolja,
De jaj! A szomszéd lánynak is pont ilyet adott.

Suhog a lány selyem, libben a liliom bársony,
A kék-fehér matróruha végre eldobható!
Visznek a táncba, spanyolmeggyzín ruhámban,
Lázás érzés, melynek lángja az időbe hamvadó.

Végül, majd elvész a fény, mint holdnak nap ragyogásán.
De bármely holnapom fényét odaadnám
Ó Uram! Ha nagyra nőtt fiaim gyermeki testét, még egyszer,
Szikrázó szívemhez szoríthatnám!